

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **Československé cirkusy a varieté, a. s.**, se sídlem v Praze 1, Truhlářská 1108/3, zastoupeného JUDr. Petrem Petržilkem, Ph. D., advokátem se sídlem v Úvalech, Dvořákova 1624, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí čj. 5391/M/1389506/ENV/13 ze dne 16. 12. 2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí čj. 5391/M/1389506/ENV/13 ze dne 16. 12. 2013, kterým zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2013 čj. 37135/ENV/13-1599/630/13 a prvostupňové rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání dovozního povolení do České republiky/Evropské unie pro tři živé exempláře delfína skákavého, potvrdil.

Žalobce brojí proti závěru žalovaného, podle něhož tam, kde má Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky (dále jen "agentura") působnost podle zákona č. 100/2004 Sb., o obchodování s ohroženými druhy (dále jen „zákon CITES“) a nařízení Rady (ES) č. 338/97 (dále jen „nařízení CITES“), nejsou správní orgány oprávněny přezkoumávat odborné stanovisko agentury. Podle žalovaného se nejedná o závazné stanovisko, neboť agentura není správním orgánem. Žalobce je však toho názoru, že stanovisko ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 písm. d) zákona CITES je třeba nahlížet jako závazné stanovisko podle správního řádu. Agentura vykonává dle žalobce působnost v oblasti veřejné správy a je proto ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správním orgánem. Žalobce dále poukázal některé judikáty Ústavního soudu, z nichž vyplývá, že prvky soukromého a veřejného práva se často prolínají. Jako příklad uvedl postup podle ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, při němž je silniční správní úřad povinen před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci, vyžádat si souhlas vlastníka pozemní komunikace. Rozhodování o vydání vyjádření ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 písm. d) zákona CITES není podle žalobce výkonem soukromého práva, nýbrž delegací výkonu působnosti v oblasti veřejné správy na právnickou osobu.

Agentura podle názoru žalobce vykonává svou působnost nevědecky, když své závěry čerpala toliko z rešerše internetových zdrojů. Nepřihlédla ani k vývoznímu povolení a k vyjádření ukrajinského vědeckého orgánu. Obdobné námitky žalobce uplatněné v rozkladu však žalovaný odmítl vypořádat s tím, že není kompetentní k přezkoumání stanoviska agentury. Žalobce dále uvedl, že souhlas agentury ve smyslu článku 4 odst. 1 písm. a) nařízení CITES má prakticky stejné účinky jako závazné stanovisko podle ustanovení § 149 správního řádu. Úvahy agentury se proto nemohou odchýlit od toho, co vyžaduje zákon CITES, resp. nařízení CITES. Žalobce má za to, že z právních předpisů, tj. ze zákona CITES a nařízení CITES nevyplývá žádný důvod pro nevydání kladného stanoviska agentury. Na vydání souhlasného stanoviska proto podle názoru žalobce existuje právní nárok. Z napadeného rozhodnutí není jasné, jakými úvahami se agentura při vydávání nesouhlasu řídila. Postupem žalovaného, který odmítá výklad, podle něhož je stanovisko agentury závazným stanoviskem ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu, bylo žalobci upřeno procesní právo bránit se proti nesouhlasnému stanovisku agentury.

Žalobce dále nesouhlasí s názorem žalovaného, který odmítl aplikovat článek 7 odst. 1 písm. a) nařízení CITES, tj. možnost vyloučit posouzení komerčnosti účelu dovozu živočichů s tím, že se v daném případě nejedná o živočichy narozené a odchované v zajetí. Podle žalobce se však o živočichy narozené a odchované v zajetí jedná. Skutečnost, že ve vývozním povolení byli delfini označeni kategorií „F“ neznámá, že k odchovu a výcviku delfinů došlo ve volném moři.

Žalobce rovněž nesouhlasí s žalovaného výkladem pojmu „převážně komerční účely“ podle článku 2 písm. m) nařízení CITES. Žalovaný dovodil, že vztah mezi žalobcem a vlastníkem předmětných delfinů je analogický s prodejem ve smyslu nařízení CITES. Podle žalobce se však rozhodně nejedná o obchod ve smyslu článku 2 písm. u) nařízení CITES. Kontrakt mezi žalobcem a vlastníkem je dočasnou úplatnou půjčkou. V jeho případě nešlo o udělení výjimky podle článku 8 odst. 3, nýbrž o postup dle článku 4 odst. 1 písm. d) nařízení. K námitce žalobce uplatněné v podaném rozkladu, že pronájem delfinů není analogický s jejich prodejem, žalovaný pouze zopakoval svoji předchozí argumentaci, aniž by zhodnotil relevantnost této námitky.

Žalobce dále namítal, že doplnění podkladů, z nichž vyplývá, že v žalobcově případě převážně nejde o komerční účely, žalovaný odmítl s tím, že takový důkaz mohl žalobce uplatnit v průběhu řízení v prvním stupni. Takový závěr žalovaného je podle žalobce chybný, neboť nemohl předjímat, jakými úvahami se bude žalovaný řídit. Kdyby žalobce věděl, že bude žalovaný odhadovat ekonomii projektu jen z webových stránek žalobce, doložil by jeho skutečné náklady.

Žalobce dále namítal, že žalovaný se nijak konkrétně nezabýval programem záměru a svůj závěr o tom, že exkurze pro školy a ukázky hravosti a reakcí delfinů nepovažuje za vzdělávací nebo výchovné účely zaměřené na zachování živočišného druhu před vyhynutím, nijak neodůvodnil. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, podle něhož mohou zájemci delfinoterapii využívat i jinde. Podle žalobce nejsou ostatní střediska delfinoterapie automaticky přístupná českým pacientům a služby nejsou poskytovány zdarma.

Žalobce brojil dále proti vypořádání jeho tvrzení a důkazů, které uplatnil v řízení o rozkladu. Žalovaný se s těmito nezabýval s odkazem na zásadu koncentrace. Podle žalobce však ve správním řízení tato zásada neplatí. Nadto podotkl, že svými návrhy toliko reagoval na úvahy, které mu byly známy až z prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce také namítl, že pochybení vytýkaná žalovanému v řízení prvním stupni žalovaný ve svém druhostupňovém rozhodnutí pouze popíral nebo bagatelizoval. Příkladem uvedl způsob vypořádání námitek týkajících se časové souvislosti řízení, námítku, v níž žalobce tvrdil, že žalovaný označuje delfinoterapii za nahraditelnou hipoterapií, aniž by tento závěr podepřel argumenty, či námítku, že delfini jsou potřební pro pokrok vědeckého pozorování a biomedicínské účely.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože není přesvědčivé jako celek.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, zopakoval, že správní orgán rozhodující ve věci povolení dovozu tří exemplářů delfina skákavého není oprávněn přezkoumávat závěry vědeckého orgánu, tj. stanovisko agentury. Žalovaný odmítl závěr žalobce, že na stanovisko agentury je třeba pohlížet jako na rozhodnutí o nevydání kladného stanoviska k dovozu exemplářů. Záporné stanovisko vědeckého orgánu neznamená automaticky negativní rozhodnutí o podané žádosti. Ohledně žalobní námítky týkající se vyjádření agentury míní žalovaný, že žalobce účelově zamlčel skutečnost, že vědecký orgán Ukrajiny nedodal agentuře jako vědeckému orgánu České republiky požadované informace.

Argument žalobce, že je zde právní nárok na vydání kladného stanoviska agentury, žalovaný odmítl. Z nařízení CITES jasně vyplývá, k čemu se může vyjadřovat agentura jako vědecký orgán a za jakých podmínek může žalovaný vydat kladné rozhodnutí o žádosti žalobce. Žalovaný konstatoval, že žalobce zcela nestandardním způsobem předložil stanovisko vědeckého orgánu Ukrajiny, které nadto ani nezodpovědělo otázky vědeckého orgánu České republiky. Proto zůstalo stanovisko agentury negativní.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 4. 4. 2013 podal žalobce žádost o vydání dovozního povolení pro tři exempláře delfina skákavého. Předložena byla kopie ukrajinského vývozního povolení CITES ze dne 2.

4. 2013. Všechny tři exempláře byly narozeny v zajetí, původ je označen písmenem „F“. Delfin skákavý je nejprísněji chráněný živočišný druh zařazený mezi druhy přímo ohrožené vyhynutím. K písemnému prohlášení stran účelu dovozu exemplářů uvedl žalobce, že „účelem dovozu je základní program setkání diváků s delfíny, který je koncipován jako populárně vzdělávací.“ Plánována je rovněž „nabídka exkurzí pro základní a střední školy. Třetím aspektem pobytu delfinů v České republice je delfinoterapie. V žádosti žalobce popsál, že exempláře budou umístěny v areálu, který se skládá z komplexu vodních ploch s mořskou vodou. Delfinárium má být umístěno ve stanu. Přeprava exemplářů měla proběhnout letecky.

Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2013 žalovaný žádosti žalobce nevyhověl. V rozhodnutí nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že dne 9. 5. 2013 předložila agentura žalovanému negativní odborné stanovisko k žádosti o dovoz předmětných exemplářů ve smyslu článku 4 odst. 1 nařízení CITES. V tomto stanovisku vědecký orgán uvedl, že nemůže oznámit, že dovoz předmětných exemplářů nebude mít škodlivý účinek na stav a zachování druhu nebo rozsah území, na němž se vyskytuje. Zároveň nemohl potvrdit, že by se dovoz uskutečňoval k účelu, který neohrožuje přežití dotyčných druhů ve smyslu nařízení CITES. Vědecký orgán se nepřesvědčil, že zamýšlené ubytování pro tři živé exempláře delfina skákavého je vybaveno odpovídajícím způsobem.

Své závěry agentura odůvodnila tak, že vzhledem k informacím, které vědecký orgán zjistil o obchodu s poddruhem *Tursiops truncatus ponticus*, úrovni komerčního nakládání a odlovu z Černého moře, úmrtnosti exemplářů po a během transportu, poptávce v rámci mezinárodního obchodu (návrh na přerazení do CITES I), absenci dalších informací od vědeckého orgánu Ukrajiny a s přihlédnutím k principu předběžné opatrnosti při posuzování vlivu dovozu na stav a populaci druhu ve volné přírodě, není možné vyloučit, že dovoz předmětných exemplářů nebude mít škodlivý účinek na stav a zachování druhu ve volné přírodě. *Agentura dále shrnuje důvody svého záporného stanoviska tak, že není splněn ani jeden z žadatelem uvedených účelů, pro které by mohla oznámit, že dovoz do EU se uskutečňuje za účelem pokroku vědeckého poznání nebo k nezbytným biomedicínským účelům. Agentuře nebyly předloženy žádné informace svědčící o tom, že byly dané exempláře určeny k chovatelským účelům, které přinesou užitek pro zachování dotyčného druhu ve smyslu čl. 8 odst. 3 písm. f) nařízení CITES. Dále agentura uvedla, že do současné doby nebylo plánované ubytování postaveno, nebylo možné ani ověřit na místě jeho vhodnost.*

Žalovaný dále shrnul informace poskytnuté agenturou stran stanoviska, o něž byl žádán vědecký orgán Ukrajiny, a sice že agentura ani po řadě urgencí toto stanovisko od ukrajinské strany neobdržela. K otázce aplikace výjimky podle článku 7 bodu 1 písm. a) nařízení CITES žalovaný uvedl, že tuto v daném případě uplatnit nelze. Tento závěr odůvodnil tak, že pro aplikaci článku 7 bodu 1 písm. c) nařízení CITES jsou stanovena kritéria pro určení, zda se jedinec narodil a byl odchován v zajetí. Jedním z těchto kritérií podle článku 54 bodu 4 prováděcího nařízení Komise č. 865/2006 je, aby chovné stádo (hejno) samo v kontrolovaném prostředí vyprodukovalo potomstvo druhé nebo další generace (F2, F3 atd.) nebo je spravováno způsobem, který se prokázal jako schopný spolehlivě produkovat potomstvo druhé generace v kontrolovaném prostředí. „Potomstvem druhé generace (F2)" a „potomstvem další generace (F3, F4, atd.)" se podle článku 1 bodu 2 prováděcího nařízení rozumějí exempláře odchované v kontrolovaném prostředí z rodičů, kteří byli rovněž odchováni v kontrolovaném prostředí. Původ delfinů je podle ukrajinského dovozního povolení označen písmenem „F“. Jedná se tedy o živočichy narozené v zajetí, nikoli však narozené a odchované v zajetí.

Žalovaný dále uvedl, že podle článku 4 odst. 1 písm. d) nařízení CITES smí být dovozní povolení pro delfíny vydáno pouze, pokud se ministerstvo přesvědčí, že exempláře delfinů nejsou určeny k použití pro převážně komerční účely. „Převážně komerčními účely"

se podle článku 2 písm. m) nařízení CITES rozumí veškeré účely, jejichž neobchodní hlediska jasně nepřevládají. "Neobchodní hlediska" je třeba zvažovat v souvislosti s článkem 8 odst. 1 nařízení CITES, kde jsou vyjmenovány obchodní činnosti, které jsou zakázány u exemplářů druhů zařazených do přílohy A, a článkem 8 odst. 3 nařízení CITES, kde jsou taxativně vyjmenovány možné výjimky z tohoto zákazu.

Žalovaný dále zkoumal, zda má plánovaný dovoz sloužit obchodním účelům. Podle článku 8 odst. 1 nařízení č. CITES jsou zakázány nákup, nabízení ke koupi, nabývání pro obchodní účely, veřejné vystavování pro obchodní účely, využívání pro obchodní zisk a prodej, držení za účelem prodeje, nabízení k prodeji nebo převážení za účelem prodeje exemplářů druhů zařazených do přílohy A. Prodejem ve smyslu nařízení se přitom rozumí rovněž i pronájem, směna nebo výměna. Protože předmětné exempláře byly žalobcem od společnosti „Private Company Rozvaga“ pronajmuty, bylo dále zkoumáno, zda se tak stalo pro obchodní účely. Podle žalovaného žadatel nijak přesvědčivě nedoložil, že účel dovozu delfinů není převážně komerční, přestože o to byl žalovaným písemně požádán v odůvodnění k usnesení přerušení řízení č. j. 23265/ENV/13-925/630/13 ze dne 9. dubna 2013. Podáním žalobce ze dne 19.4.2013 byl žalovaný seznámen s tím, že žalobce koncipuje využití exemplářů formou jednotlivých setkání diváků s delfiny. Další, specializovanější formou "setkání s delfiny" je podle žadatele nabídka exkurzí pro základní a střední školy. Zcela ojedinělou zkušeností pak má být podle žalobce i 7-minutový „exkurzní“ pobyt návštěvníka přímo ve vodě s delfiny.

Žalobce nijak nepřesvědčil žalovaného, že exempláře nejsou určeny k použití pro převážně komerční účely. Ohledně této otázky žalovaný dále odkázal na internetové stránky „www.delfinivpraze.cz“. Z informací o kapacitě hlediště, počtu představení a ceně vstupenek zde zveřejněných žalovaný odhadl, že příjem ze vstupenek v případě vyprodání všech míst a představení by činil více než 63 mil. Kč. Po vyloučení ostatních výjimek ze zákazu obchodních činností s chráněnými živočišnými druhy se zabýval žalovaný tím, zda nebyly splněny podmínky pro výjimky podle článku 8 odst. 3 písm. e) a g) nařízení CITES, tj. zda zde nejsou výjimečné okolnosti významné pro pokrok vědeckého poznání nebo pro nezbytné biomedicínské účely. Žalovaný vycházel z prohlášení žadatele o účelu dovozu, v němž zdůvodnil použití kódů „E/S“ jako označení účelů dovozu. Podle prohlášení budou jednotlivá setkání diváků s delfiny koncipována jako populárně vzdělávací. K tomuto žalovaný uvedl, že žalobce plánuje pouze přiblížit zájemcům schopnosti delfinů ukázkami jejich hravosti a jejich reakcí na zevní podněty. Nejedná se proto rozhodně o výzkumné nebo vzdělávací účely zaměřené na ochranu nebo zachování druhu. Jako příklad takových činností uvedl mezinárodně koordinované programy na záchranu ohrožených druhů prováděných například některými zoologickými zahradami. Ukázky cvičených zvířat v prostředí, které je pro ně nepřírozené, by naopak mohlo v divácích vyvolat mylné představy o míře ohrožení delfinů v přírodě.

K dalšímu žalobcem vyjádřenému dílčímu účelu dovozu předmětných exemplářů – delfinoterapii – pak žalovaný shrnul, že využití předmětných exemplářů k těmto účelům nabídl žalobce MUDr. Zumrové a jejímu týmu z Kliniky dětské neurologie 2. Lékařské fakulty UK v Praze pro léčbu těžce handicapovaných osob. Podle názoru žalovaného však žalobce nedoložil, že se jedná v daném případě o nezbytné využití k těmto biomedicínským účelům a že nejsou k dispozici žádné jiné exempláře daného druhu, které se narodily a byly odchovány v zajetí. Z informací MUDr. Zumrové předložených žalobcem naopak vyplývá, že ke stejným účelům a se stejným úspěchem se dá využít i canisterapie či hipoterapie, které využívají domácí zvířata, takže použití delfinů není nezbytně nutné.

Žalovaný dále uvedl, že o delfinoterapii existuje řada odborných publikací, takže z tohoto hlediska není nezbytné výzkum delfinoterapie opakovat. Část vědeckých publikací příznivý vliv delfinoterapie na chování handicapovaných dětí nepotvrzuje. Je zřejmé, že pozorování účinku terapie na deseti pacientech je z hlediska využití exemplářů marginální. Jejich využití připravované ve spolupráci s MUDr. Zumrovou nelze mít za nezbytný výzkum, nýbrž za příležitostné využití nabídky žalobce. Že má dovoz delfinů vědecký účel, nevyplynulo ani ze stanoviska agentury. Hlavním účelem dovozu

delfinů je tedy podle žalovaného jejich obchodní využití. Pronajmutí je třeba považovat ve smyslu článku 2 písm. p) nařízení č. 338/97 za prodej. Prodej, veřejné vystavování pro obchodní účely, využívání pro obchodní zisk a prodej delfinů skákavých, jakožto druhů zařazených do přílohy A, jsou zakázány podle článku 8 odst. 1 nařízení CITES. Pro dané exempláře přitom nelze podle žalovaného udělit výjimku z tohoto zákazu, protože není splněna žádná z podmínek podle článku 8 odst. 3 nařízení CITES. Podle článku 4 odst. 1 nařízení CITES nesmí být dovozní povolení vydáno bez kladného stanoviska příslušného vědeckého orgánu, kterým je v České republice podle § 27 zákona agentura.

Žalovaný dále uvedl, že agentura není v řízení o vydání dovozního povolení CITES správním orgánem, nýbrž orgánem vědeckým, poskytujícím své odborné stanovisko. Ve svém postupu při vydávání vědeckého stanoviska není regulována. Vědecký orgán Ukrajiny, který je vázán pouze mezinárodní smlouvou CITES, je pouze povinen agentuře k jejímu dotazu poskytnout požadované informace. Protože ani po urgencích odpověď ukrajinské strany agentura neobdržela, vyšla z informací získaných vlastní činností. Odlišný přístup ke zjišťování podmínek ubytování mrože ledního je dán tím, že v tomto případě není žalovaný podle nařízení CITES vázán stanoviskem agentury. Žalovaný není kompetentní k tomu, aby přezkoumával odborné stanovisko agentury, pokud tato postupuje v rámci své působnosti dané ustanovením § 27 zákona CITES. Podle článku 13 odst. 2 nařízení CITES se musí povinnosti vědeckého orgánu (agentury) lišit od povinností výkonného orgánu (ministerstva). Agentura není při výkonu funkce vědeckého orgánu správním orgánem. Záporné stanovisko agentury bylo tedy dalším důvodem zamítnutí žádosti.

Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil podáním rozkladu ze dne 13. 6. 2013, ve kterém namítl, že nesouhlasí s tím, že byla žalovaným vyloučena aplikace odchylky z omezení podle článku 7 odst. 1 písm. a) nařízení CITES. Dále označil za zavádějící výklad žalovaného, jaký uplatňuje k pojmu převážně komerčních účelů. Dále žalobce namítal porušení zásady materiální pravdy, neboť žalovaný vycházel stran posouzení komerčnosti záměru jen z informačního portálu provozovaného žalobcem. Zisk ze záměru vypočítal pouze z výnosu z prodeje vstupenek a náklady dostatečně nezkoumal. Žalovaný provedl čistě účelové dokazování, neboť toliko konstatoval, že v případě zájmu žalobce se nejedná o program záchrany druhů obdobné chovu v zoologických zahradách. Dále uvedl, že pacienti si nebudou terapii platit.

Žalobce dále nesouhlasil s argumentací žalovaného, podle něhož lze delfinoterapii pro handicapované děti využít v jiných zemích Evropské unie. Žalovaný přitom nijak nedoložil, že by právě v těchto jiných zemích byla delfinoterapie dostupná pacientům. Odmítl také argumentaci týkající se možnosti analogického použití hipoterapie nebo canisterapie. Dále namítal, že se agentura spokojila s kompilací náhodně seskupených informací z internetových zdrojů, namísto využití vyjádření vědeckého orgánu Ukrajiny. Žalobce dále namítal, že z článku 4 odst. 2 písm. b) nařízení CITES vyplývá, že žadatel má předložit pouze dokumenty prokazující vybavenost ubytování, nikoli umožnit místní šetření. Není důvod, proč by neměla postačovat dokumentace pro posouzení dovozu v případě delfinů, zatímco u mrože ledního postačuje. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem, že žalovaný není kompetentní k tomu, aby přezkoumával odborná stanoviska agentury. Žalobce dále namítl porušení základních zásad správní činnosti a dále ustanovení § 7, § 51 a článku 2 odst. 2 a 3 a článku 4 Listiny základních práv a svobod.

Dne 22. 8. 2013 doplnil žalobce svůj rozklad o vyjádření Národní akademie věd Ukrajiny, které bylo předtím bezúspěšně požadováno agenturou. K takto doplněnému podkladu pro rozhodnutí se agentura po seznámení s vyjádřením akademie věd Ukrajiny - ukrajinského vědeckého orgánu CITES vyjádřila v tom smyslu, že toto vyjádření nepřinášá

žádné nové informace a není způsobilé změnit odborný názor agentury. Žalobcem předložené vyjádření odpovědělo pouze na tři z devatenácti agenturou položených otázek.

Dne 16. 12. 2013 vydal ministr životního prostředí žalobou napadené rozhodnutí, v němž uvedl, že rozhodnutí o žádosti žalobce vychází z negativního stanoviska agentury ze dne 7. 5. a 16. 5. 2013, které konstatuje, že vědecký orgán Ukrajiny nereagoval na několikrát výzvy agentury o poskytnutí informací potřebných k posouzení žádosti žalobce. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda nově předložený důkaz – vyjádření vědeckého orgánu Ukrajiny – má vliv na platnost stanoviska agentury.

K námitkám ohledně délky řízení uplatněným žalobcem v rozkladu uvedl, že nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí bylo způsobeno nedostatkem spolupráce ze strany ukrajinského vědeckého orgánu. Jedná se pouze o pořádkovou lhůtu.

Žalovaný dále k aplikaci výjimek upravených nařízením CITES uvedl, že aplikace článku 7 odst. 1 písm. a) nařízení by přicházela v úvahu, pokud by se jednalo o případ jedinců narozených a odchovaných v zajetí. Z článku 1 bodu 2 prováděcího nařízení Komise č. 865/2006 se pak podává výklad pojmu potomstvo druhé generace a potomstvo další generace v kontrolovaném prostředí. Tuto podmínku však žalobce nesplňuje. Ze stanoviska agentury vyplynulo, že kvůli nedostatku spolupráce ukrajinské strany, nejsou k dispozici údaje o původu exemplářů. Splnění podmínky narození a odchování exemplářů v zajetí proto takto nebylo lze potvrdit a agentura musela vyjít z informací, které předložil žalobce. Na žádost žalovaného se agentura vyjádřila ke stanovisku akademie věd Ukrajiny, předloženého žalobcem, a sice že z vyjádření ukrajinské strany nelze zjistit, ve kterém zařízení byly exempláře odchovány, chybí zde také popis tohoto zařízení a chyběla řada dalších údajů. Ve smyslu článku 54 prováděcího nařízení proto nebyl žalovaný ubezpečen o tom, že jsou splněna kritéria pro to, aby předmětné exempláře byly považovány za narozené a odchované v zajetí. K žalobcem namítanému zavádějícímu výkladu vztahujícímu se k pojmu „převážně komerční účely“ uvedl žalovaný, že prvostupňový orgán dospěl k závěru, že exempláře delfínů jsou určeny převážně pro komerční účely, neboť další plánované účely nad těmi komerčními nepřevažují. Žalovaný se s tím ztotožnil a dále konstatoval, že pronájem exemplářů, jak jej chápe žalobce, splňuje definici prodeje podle článku 2 písm. p) nařízení CITES. Jedná se o obchod ve smyslu článku 2 písm. u) nařízení CITES. Prodejem ve smyslu nařízení je i výměna, směna a pronájem. Žalovaný dále konstatoval, že současně nenastal žádný z důvodů pro udělení výjimky. Žalovaný se v řízení v prvním stupni zabýval všemi účely, pro které žádal žalobce povolení k dovozu. Žalovaný považuje úvahy učiněné správním orgánem v prvním stupni na základě odhadu výnosu ze vstupného vypočteného z informací dostupných na internetových stránkách za dostačující. Měl-li žalobce jiné důkazy, měl je navrhnout. Účastník je v řízení povinen prokázat, co sám tvrdí. K námitce, v níž žalobce v rozkladu argumentoval tím, že jeho záměr má více vzdělávací náplň než má návštěva zoologických zahrad, uvedl žalovaný, že je to pouze žalobce, který mohl předložit důkazy o tom, že jeho záměr nespočívá ve využití pro převážně komerční záměry. Souvislost s provozem zoologických zahrad nemá v projednávané věci podle žalovaného žádnou relevanci. K námitce, že se žalovaný při posouzení žádosti spokojil jen s informacemi sebranými z náhodně seskupených internetových zdrojů, žalovaný uvedl, že žalovanému nepřísluší, aby přezkoumával závěry učiněné agenturou. Zákon žalovanému rovněž neukládá, aby agentura svůj závěr přehodnotila. S obdobným odůvodněním žalovaný vypořádal i námitku, že agentura namísto toho, aby se sama přesvědčila o kvalitě plánovaného ubytování delfínů, odkazuje pouze na vyjádření Městské veterinární správy. Stejně tak argumentoval žalovaný ve vztahu k námitce, že závěr o ohrožení populace delfínů ve volné přírodě je zcela

neodůvodněný. K námitce týkající se právní povahy stanoviska vědeckého orgánu žalovaný uvedl, že stanovisko agentury není závazným stanoviskem, neboť z právního řádu nelze dovodit pravomoc agentury k vydávání závazného stanoviska. Agentura není správním orgánem, což vyplývá také z ustanovení § 25 odst. 1 zákona CITES. Ve výčtu správních orgánů zde obsažených agentura vyjmenována není. K námitce porušení ustanovení § 51 správního řádu uvedl žalovaný, že skutkový stav byl v řízení v prvním stupni zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Pokud žalobce chtěl navrhnout další důkazy k prokázání svých tvrzení, bylo mu to umožněno při seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný rovněž odmítl námitku, podle níž je rozkladem napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť splňuje všechny nároky, které na ně ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu klade.

K námitkám, které žalobce připojil k dodatečně předloženému vyjádření ukrajinského vědeckého orgánu, žalovaný uvedl, že povinnost doložit k žádosti o povolení dovozu všechny náležitosti má podle ustanovení § 5 zákona CITES žalobce. Z ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu pak vyplývá povinnost správního orgánu opatřovat podklady pro rozhodnutí, nicméně i žalobce je podle ustanovení § 52 povinen navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení. Dále uvedl, že dodatečné opatření vyjádření ukrajinského vědeckého orgánu není žalobci přičítáno k tíži a toto vyjádření bylo agentuře proto také agentuře předloženo tak, jako by se jednalo o přímou komunikaci s vědeckým orgánem Ukrajiny.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařídil, a věc posoudil takto:

Při posouzení věci soud vyšel z níže citovaných relevantních ustanovení právních předpisů a právních aktů Evropské unie.

Podle ustanovení § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Podle ustanovení § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Podle ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

Podle ustanovení § 89 odst. 4 správního řádu, platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Podle článku 4 odst. 1 nařízení CITES platí, že dovozní povolení smí být vydáno pouze v souladu s omezeními zavedenými podle odstavce 6 a po splnění těchto podmínek:

a) příslušný vědecký orgán po zvážení případného stanoviska Vědecké prověřovací skupiny oznámil, že dovoz do Společenství:

i) nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na němž se vyskytuje příslušná populace daného druhu;

ii) se uskutečňuje:

- za některým z účelů uvedených v čl. 8 odst. 3 písm. e), f) a g) nebo

- za jiným účelem, který neohrožuje přežití dotyčných druhů;

Podle článku 4 odst. 1 písm. d) nařízení CITES smí být dovozní povolení vydáno pouze v souladu s omezeními zavedenými podle odstavce 6 a výkonný orgán se přesvědčí, že exemplář není určen k použití pro převážně komerční účely.

Podle článku 2 písm. m) nařízení CITES se rozumí "převážně komerčními účely" veškeré účely, jejichž neobchodní hlediska jasně nepřevládají.

Podle článku 7 odst. 1 písm. a) nařízení CITES platí, že s výjimkou použití článku 8 se na exempláře druhů zařazených do přílohy A, které se narodily a byly odchovány v zajetí, nebo které byly uměle vypěstovány, vztahují stejná ustanovení jako na exempláře druhů zařazených do přílohy B.

Podle článku 8 odst. 1 nařízení CITES jsou nákup, nabízení ke koupi, nabývání pro obchodní účely, veřejné vystavování pro obchodní účely, využívání pro obchodní zisk a prodej, držení za účelem prodeje, nabízení k prodeji nebo převážení za účelem prodeje exemplářů druhů zařazených do přílohy A zakázány.

Podle článku 2 písm. p) nařízení CITES se "prodejem" rozumí jakákoli forma prodeje. Pro účely tohoto nařízení se za prodej považuje i pronajmutí, směna nebo výměna; obdobné výrazy budou vykládány podobně.

Článek 54 nařízení Komise č. 865/2006 (dále také „prováděcí nařízení“) stanoví: „Aniž je dotčen článek 55, exemplář živočišného druhu je možné považovat za exemplář narozený a odchovaný v zajetí pouze tehdy, jestliže je příslušný výkonný orgán po konzultaci

s příslušným vědeckým orgánem členského státu ubezpečen, že je splněno některé z těchto kritérií:

1. exemplář je potomstvem nebo je odvozen z potomstva narozeného nebo jinak vyprodukovaného v kontrolovaném prostředí za některých z těchto okolností:

a) z rodičů, kteří kopulovali, nebo jejich gamety byly jinak přeneseny v kontrolovaném prostředí, jestliže se jedná o pohlavní rozmnožování;

b) z rodičů, kteří se nacházeli v kontrolovaném prostředí, když započal vývoj potomstva, jestliže se jedná o nepohlavní rozmnožování;

2. chovné stádo (hejno) bylo získáno v souladu se zákonnými ustanoveními platnými v době získání a způsobem, který nebyl na újmu přežití příslušného druhu ve volné přírodě;

3. chovné stádo (hejno) je udržováno bez doplňování exemplářů z volné přírody, s výjimkou příležitostného doplňování živočichy, vejci nebo gametami, v souladu s platnými zákonnými ustanoveními a způsobem, který není na újmu přežití příslušného druhu ve volné přírodě, pouze pro tyto jeden nebo více z těchto účelů:

a) pro zabránění nebo zmírnění škodlivého vlivu příbuzenské plemenitby, přičemž objem takového doplňování je dán potřebou nového genetického materiálu;

b) k použití zabavených živočichů v souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení (ES) č. 338/97;

c) výjimečně k použití jako chovné stádo (hejno);

4. chovné stádo (hejno) samo v kontrolovaném prostředí vyprodukovalo potomstvo druhé nebo další generace (F2, F3 atd.) nebo je spravováno způsobem, který se prokázal jako schopný spolehlivě produkovat potomstvo druhé generace v kontrolovaném prostředí.“

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního rozhodují soudy ve správním soudnictví o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy ("správním orgánem").

Podle ustanovení § 27 odst. 1 zákona CITES platí, že vědeckým orgánem je Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky. Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky je organizační složkou státu, zřízenou Ministerstvem životního prostředí, se sídlem v Praze.

Žalobce namítal, že žalovaný chybně posoudil právní povahu vyjádření agentury podle ustanovení § 27 odst. 2 písm. d) zákona CITES. Soud však této námitce nemohl přisvědčit.

Vyjádření agentury není ani „rozhodnutím o nevydání kladného stanoviska“, ani závazným stanoviskem ve smyslu ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu, jak tvrdí žalobce. Kladné odborné stanovisko vydávané vědeckým orgánem ve smyslu zákona CITES je podmínkou vyhovění žádosti o dovoz ohrožených druhů živočichů. Tento závěr přijal rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2013 čj. 6 As 80/2012 – 49. Povahu závazného stanoviska však toto odborné stanovisko nemá. Jeho povaha je zcela specifická, neboť je upraveno přímo nařízením CITES (čl. 4 odst. 1 písm. a). Závaznost stanoviska tedy vyplývá z přímo aplikovatelné normy práva Evropské unie. Výkonný orgán (ministerstvo) je podle tohoto ustanovení oprávněno dovoz povolit jen tehdy, pokud příslušný vědecký orgán po zvážení případného stanoviska vědecké prověřovací skupiny oznámil, že dovoz do

Evropské unie nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na němž se vyskytuje příslušná populace daného druhu a za splnění dalších podmínek. O závaznosti tohoto stanoviska pro výkonný orgán tedy není pochyb.

Podle ustanovení § 27 odst. 2 písm. d) zákona CITES platí, že v mezích své funkce vydává vědecký orgán odborná stanoviska, popřípadě plní další úkoly na základě pokynů ministerstva a poskytuje další odbornou pomoc na žádost příslušných orgánů státní správy podle tohoto zákona. Toto ustanovení je však toliko zákonnou adaptací norem obsažených v nařízení CITES a jako takové je třeba ho vykládat eurokonformně. Z článku 13 odst. 2 nařízení CITES se podává, že se v daném případě jedná o vědecký orgán, jehož povinnosti se liší od povinností kteréhokoli ustanoveného výkonného orgánu. Účelem tohoto ustanovení nařízení CITES je stanovit členským státům povinnost jednak zřídit vědecký orgán, jednak touto funkcí pověřit takovou instituci, která se alespoň obsahem své působnosti odlišuje od výkonného orgánu. Vědeckým orgánem proto jednotlivé členské státy Evropské unie (resp. smluvní státy smlouvy CITES) mohou stanovit – a obvykle tak činí – rovněž instituce jako vysoké školy, výzkumné ústavy či akademie věd. Náplní činnosti takové instituce je přinejmenším pro účely regulace obchodu s ohroženými živočišnými druhy pouze odborné posouzení dopadů případného dovozu stanovených druhů živočichů. Z odborné povahy této instituce pak vyplývá, že nemůže být současně správním orgánem ve smyslu správního řádu, neboť tím může podle ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu být toliko subjekt, který vykonává působnost v oblasti veřejné správy. Svou ryze odbornou činností však vědecký orgán ve smyslu nařízení CITES tuto charakteristiku nenaplnuje. Jenom správní orgán je přitom ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu způsobilý vydat závazné stanovisko. Stanovisko vědeckého orgánu proto není závazným stanoviskem. Námitka je nedůvodná.

K námitce, v níž žalobce brojí proti tomu, že agentura nepřihlédla k dodatečnému vyjádření ukrajinského vědeckého orgánu, ani k vývoznímu povolení a spokojila se s nevědeckou rešerší internetových zdrojů, je třeba předně konstatovat, že vzhledem k tomu, že odborné stanovisko agentury má povahu závazného podkladu pro rozhodnutí, je žalovaný omezen v možnosti je obsahově přezkoumat. Zákonem stanovená závaznost stanoviska agentury současně vylučuje uplatnění zásady volného hodnocení důkazů. Kvalita obsahu internetových zdrojů, z nichž čerpala poznatky pro závěry uvedené ve stanovisku, stejně jako to, zda přihlédla k obsahu vývozního povolení, proto nemůže být předmětem přezkumu v řízení o rozkladu. Stran otázky, zda agentura vzala v potaz vyjádření vědeckého orgánu Ukrajiny předloženého dne 22. 8. 2013 žalobcem, platí rovněž, že obsahová relevance vyjádření ukrajinské strany pro závěr odborného stanoviska agentury stojí mimo přezkumnou pravomoc žalovaného. Žalovaný poskytl při zjišťování informací součinnost a stanovisko akademie věd Ukrajiny předložil agentuře k vyjádření. Vzhledem k tomu, že agentura dne 8. 10. 2013 žalovanému oznámila, že její závěr o možných škodlivých následcích dovozu předmětných exemplářů nedoznal změny ani po dodatečném vyjádření ukrajinského vědeckého orgánu, nemohl ani žalovaný změnit výsledek řízení, formulovaný prvostupňovým rozhodnutím.

Agentura není správním orgánem ani ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť jí nebylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech osob v oblasti veřejné správy. Podle zákona CITES je toliko vědeckým orgánem. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. může soud k žalobní námitce přezkoumat toliko zákonnost jiného úkonu správního orgánu, byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Není pochyb o tom, že se v případě odborného stanoviska vědeckého orgánu jedná o závazný podklad pro rozhodnutí.

Protože však, jak shora uvedeno, není agentura správním orgánem, nepřipadá soudní přezkum zákonnosti odborného stanoviska agentury v úvahu.

Námitce žalobce, v níž tvrdí, že na vydání kladného stanoviska existuje právní nárok, protože nařízení CITES ani zákon CITES neupravují žádný důvod pro jeho nevydání, soud nemohl přisvědčit. Žalobce svou argumentaci opírá zejména o zásadu legální licence zakotvenou v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle níž lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Je však třeba důsledně rozlišovat, který ze subjektů v daném případě uplatňuje státní moc. Je to právě jen žalovaný, který prostřednictvím autoritativního rozhodnutí ve věci jedná prostředky státní moci a je tedy povinen konat jen na základě zákona, a jen v případech, v mezích a způsoby, které zákon stanoví. Agentura není správním orgánem. Při naplňování úkolů vědeckého orgánu agentura tedy neuplatňuje státní moc. Zásadu vázanosti státní moci zákonem proto ani nemůže porušovat, neboť se na ni při plnění úkolů podle zákona CITES nevztahuje. Námitka je proto nedůvodná.

K posouzení námítky, podle níž bylo žalobci odebráno procesní právo bránit se proti nesouhlasnému stanovisku agentury, je třeba vyjít opět ze shora uvedených závěrů týkajících se právní povahy odborného stanoviska agentury. Odborné stanovisko, které vydává agentura ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 písm. d) zákona CITES není ani rozhodnutím, ani závazným stanoviskem podle ustanovení § 149 správního řádu. Jedná se o závazný podklad pro rozhodnutí, jehož obsahovou stránku není odvolací správní orgán, způsobilý přezkoumat. Správní řád umožňuje účastníkům řízení procesní obranu pouze v případě závazného stanoviska, proti jehož obsahu lze podat odvolání (ust. § 149 odst. 4 správního řádu), tuto úpravu však nelze v případě odborného stanoviska agentury použít. Odvolací správní orgán je proto v řízení o rozkladu omezen na přezkoumání toho, zda stanovisko odpovídá zásadám logického uvažování, zda není zcela neodůvodněno, nebo nevykazuje prvky libovůle. Není však oprávněn posoudit, zda a proč mělo či nemělo být vydáno kladné, resp. záporné odborné stanovisko. Jak již judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2013 čj. 6 As 80/2012 – 49, soudy ve správním soudnictví mohou zákonnost odborného stanoviska agentury – obdobně jako správní orgány - přezkoumávat pouze ve velmi omezeném rozsahu, a sice zda je stanovisko dostatečně logicky a přesvědčivě odůvodněno a zda nepřekračuje obecný zákaz libovůle a svévole. Proti nesouhlasnému závěru odborného stanoviska, resp. proti důvodům takového závěru však před soudem brojit nelze, neboť ani soud není oprávněn přezkoumat obsah odborného stanoviska. Námitka, že bylo napadeným rozhodnutím žalobci odňato právo bránit se proti závěrům odborného stanoviska agentury, je tedy nedůvodná, neboť právní řád obranu proti obsahu stanoviska nepřipouští.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyložil pojem použití k převážně komerčním účelům a pochybil, když ve věci aplikoval článek 8 odst. 1 a 3 nařízení CITES. Soud je toho názoru, že dospěl-li žalovaný k závěru, že se v daném případě nejedná o exempláře živočichů kategorie A, které nebyly současně narozeny i odchovány v zajetí, byl povinen při rozhodování o žádosti posoudit podle článku 4 odst. 1 písm. d) nařízení CITES i to, zda dovoz neslouží převážně komerčnímu využití. Žalovaný kvalifikoval záměr žalobce tak, že použití předmětných exemplářů, které žalobce zamýšlel dovézt do České republiky, směřuje k účelům, jejichž neobchodní hlediska jasně nepřevládají. Jsou tedy ve smyslu článku 4 odst. 1 písm. d) nařízení CITES určeny k převážně komerčním účelům. Tento závěr odůvodnil tím, že hlavním účelem dovozu exemplářů delfínů skákavých je jejich komerční prezentace, přičemž jejich vědecké, resp. biomedicínské využití prostřednictvím zamýšleného programu delfinoterapie je marginální. Potud soud hodnotí závěry žalovaného jako opodstatněné a

správné. Je však třeba přisvědčit žalobci v závěru, že žalovaný chybně spojuje aplikaci článku 4 odst. 1 písm. d) s článkem 8 nařízení CITES. Otázka, zda byly předmětné exempláře pronajaty, a tudíž byly předmětem prodeje ve smyslu článku 2 písm. p) nařízení CITES, je však spjata pouze s aplikací článku 8 odst. 1 nařízení CITES, podle něhož je zakázán nákup, prodej a obdobné dispozice s exempláři zařazenými do přílohy A nařízení CITES. Zákazy obsažené v článku 8 nařízení CITES však nejsou z hlediska předmětu řízení o povolení dovozu exemplářů druhů přímo ohrožených vyhynutím relevantní. V tomto řízení rozhoduje ministerstvo podle ustanovení § 5 zákona CITES toliko o povolení dovozu exemplářů na základě podané žádosti. Nerozhoduje se zde však o povolení k prodeji či k pronájmu exemplářů. K prevenci a represí uzavírání zakázaných smluv je v působnosti správních orgánů postihovat takové jednání jako správní delikty (ust. § 34c a násl. zákona CITES). Problematikou souladu prodeje, resp. pronájmu předmětných exemplářů s právními předpisy je správní orgán povinen se zabývat také tehdy, posuzuje-li žádost o povolení výjimky ze zákazu obchodních činností podle ustanovení § 15a zákona CITES. O udělení výjimky ze zákazu obchodních činností však žalobce nežádal. Otázkou, zda je kontrakt uzavřený mezi žalobcem a ukrajinským vlastníkem předmětných exemplářů prodejem ve smyslu nařízení CITES a tím, zda svým jednáním neporušuje zákaz obchodních činností podle článku 8 odst. 1 nařízení CITES, se žalovaný tedy zabýval nadbytečně, tj. nad rámec předmětu řízení. Žalobní námitka je proto zčásti důvodná. Soud má však za to, že popsání pochybení nemohlo mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť posouzení kritéria použití exemplářů pro převážně komerční účely ve smyslu článku 4 odst. 1 písm. d) nařízení CITES nebylo současnou a nadbytečnou aplikací článku 8 odst. 1 nařízení CITES dotčeno. Absence uvedeného nedostatku v právním posouzení by neměla na výsledek řízení vliv.

Žalobce dále brojil proti závěru žalovaného, že předmětné exempláře nebyly odchovány v zajetí. Tato otázka je klíčová s ohledem na to, že splnění kritéria narození a současného odchování exempláře v zajetí podle článku 7 odst. 1 písm. a) nařízení CITES znamená, že se na exempláře živočišných druhů zařazených do přílohy A vztahují stejná ustanovení jako na exempláře druhů zařazených do přílohy B, tj. pravidla mírnější povahy. V případě povolování dovozu exemplářů delfinů skákavých by splnění uvedeného kritéria implikovalo, že by při posouzení žádosti o povolení dovozu nebylo třeba splnit podmínku nepřipustnosti použití exemplářů k převážně komerčním účelům. Charakteristiku exempláře narozeného a odchovaného v zajetí je třeba čerpat z definice uvedené v článku 54 prováděcího nařízení. Podle něj je to jen takový exemplář, o němž je výkonný orgán po konzultaci s vědeckým orgánem ubezpečen, že splňuje alespoň některou z podmínek dále v tomto článku podrobně stanovených. V rozhodování v oblasti životního prostředí je třeba dbát vždy na co možná odbornou kvalitu rozhodování a na dodržení principu předběžné opatrnosti, podle kterého - jak vyplývá z ustanovení § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí - platí, že lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit. V duchu tohoto principu při posouzení otázky, zda se jedná v předmětném případě o exempláře narozené a zároveň odchované v zajetí, musí být správní orgán zcela přesvědčen, že jsou v jejich případě kritéria podle článku 54 prováděcího nařízení splněna. K tomu je třeba dostatek odborných informací o původu předmětných exemplářů. Žalovaný uvedl, že ani informace získané dodatečně žalobcem od ukrajinského vědeckého orgánu neumožňovaly řádné posouzení těchto kritérií. Skutečnost, že předmětné exempláře byly označeny v ukrajinském vývozním povolení jako kategorie „F“, a to při nedostatku ostatních dat, zavdává pochybnost o tom, že byla splněna kritéria pro jejich kvalifikaci jako exemplářů narozených i odchovaných v zajetí. Nebylo tak dle názoru soudu možné učinit jiný závěr, než

že tato kritéria splněna nejsou. Správní orgán přitom o řádné vyjádření ukrajinského vědeckého orgánu několikrát žádal a k prokázání těchto skutečností vyvinul dostatečné úsilí. Na tomto místě je třeba zejména upozornit, že podle ustanovení § 3 správního řádu je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z uvedeného vyplývá, že postačí, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění daného procesního úkonu. Tento požadavek byl v daném případě podle názoru soudu splněn, neboť skutečnost, že byly exempláře označeny písmenem F, odůvodňuje vzhledem k výše uvedenému závěr, že kritéria pro kvalifikaci exemplářů jako narozených a odchovaných v zajetí, nebyla splněna. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

Namítal-li žalobce jako nedostatek, že žalovaný komerční povahu jeho záměru odůvodnil výpočtem očekávaného výnosu ze vstupenek zjištěného z informací dostupných na internetových stránkách žalobce, nelze jeho námitce přisvědčit. Podle článku 4 odst. 1 písm. d) nařízení CITES je výkonný orgán povinen v případě předmětné žádosti zkoumat, zda exempláře nejsou určeny k použití pro převážně komerční účely. K obligatornímu posouzení této otázky se pak váže povinnost žadatele doložit účel dovozu, zakotvená v ustanovení § 4 odst. 2 zákona CITES. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že žadatel je povinen mj. předložit doklad či prohlášení o účelu dovozu. Jakkoli se jedná o pouhý výčet povinných příloh žádosti, vyplývá z něj, že je to právě žalobce jako žadatel, kdo je povinen dostatečně objasnit, že jeho motivace je neobchodní povahy. Je-li žadatel povinen předložit doklad nebo prohlášení o účelu dovozu, je třeba tím rozumět zejména povinnost tvrdit, že účel dovozu je nekomerční. Jak vyplývá z ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, uplatňuje se ve správním řízení zásada vyšetřovací. Obecně tedy platí, že podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán. Tato zásada je však modifikována v ustanovení § 52 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Ve smyslu uvedeného ustanovení byl proto žalobce povinen k prokázání nekomerčního účelu dovozu navrhnout, příp. sám předložit důkaz. Ve svém prohlášení o účelu dovozu ze dne 19. 4. 2013 se žalobce k otázce ziskovosti jím plánovaných programů nijak nevyjadřuje. Nekomerční povahu záměru nebylo ze žalobcem předloženého prohlášení možné dovodit. Nemůže proto jít k tíži žalovaného, že v zájmu dodržení povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, posuzoval otázku komerčnosti záměru z přepokládaného výnosu ze vstupného. K tomu je třeba doplnit, že tato úvaha nebyla jediným zdůvodněním závěru, že použití exemplářů je spojeno s převážně komerčními účely. V rozhodnutí napadeném žalobou žalovaný zejména popsal, že ostatní (biomedicínské a vědecké) účely mají mít vedle hlavního programu pro diváky marginální význam. Lze souhlasit se žalobcem v tom směru, že nemohl předvídat, že se bude správní orgán zabývat otázkou výnosu ze vstupného. Hodlal-li však žalobce vyvrátit závěr o obchodní povaze jeho záměru prokázáním jeho vysoké nákladovosti, mohl na tyto závěry žalovaného reagovat předložením relevantních důkazů v řízení o rozkladu. Žalobce tak však neučinil, ačkoli předložení nového důkazu nic nebránilo. Námitka je proto nedůvodná.

Je třeba rovněž zdůraznit, že pojem výzkumných a vzdělávacích účelů zaměřených na ochranu nebo zachování druhů - stejně jako pojem převážně komerčních účelů - je neurčitým právním pojmem. Podřazení určitého skutkového stavu pod takový pojem je úkolem správního orgánu. Zda program postavený na ukázkách hravosti delfinů, školních exkurzích a provozování delfinoterapie tyto pojmy naplňuje, byl povinen objasnit a zdůvodnit žalovaný. Není přitom pravdou, že by žalovaný svoje závěry neodůvodnil, jak tvrdí žalobce. Žalovaný se zabýval plánovaným programem v rozsahu, který je v souladu s požadavkem, aby byl skutkový stav zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Popis plánovaného programu, jak jej poskytl žalobce, postačoval podle názoru soudu k závěru o tom, že se v žalobcově případě nejedná o výzkumné a vzdělávací účely. Vedle odkazu na mezinárodně

koordinované a odborně řízené programy záchrany ohrožených druhů prováděné zoologickými zahradami rovněž uvedl, že ukázky cvičených zvířat v nepřírodném prostředí mohou mít opačný než zákonem sledovaný účel – vyvolat u diváků mylné představy míře o ohrožení delfinů v přírodě. Námitka, podle níž žalovaný nezdůvodnil svůj závěr o vzdělávacích a výzkumných účelech záměru žalobce, je nedůvodná.

Stran žalobcem namítaných nesprávných odkazů žalovaného na ustanovení § 52 správního řádu soud konstatuje, že v částech žalobou napadeného rozhodnutí, v nichž je tento odkaz použit, se žalovaný nijak nevyjadřuje k tomu, zda měly být žalobcem důkazy uplatněny před vydáním prvostupňového rozhodnutí, jak tvrdí žalobce. Takový závěr by ostatně vzhledem k zásadě omezené koncentrace, zakotvené v ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, nebyl správný. Žalovaný však v žalobou napadeném rozhodnutí nic takového neuvedl. Námitka je proto nedůvodná.

Žalobce rovněž brojil proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami uplatněnými v rozkladu. Žalobce uvedl, že žalovaný je povinen každé pochybení prvostupňového orgánu prověřit a nikoliv popřít nebo bagatelizovat. Dále uvedl žalobce příkladný výčet bodů rozkladu, v jejichž vypořádání spatřuje nepřipustnou bagatelizaci. K vypořádání tohoto žalobního bodu je třeba předeslat, že podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce je tedy povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Stejně tak je povinen popsat, v čem konkrétně nezákonnost takových projevů správního orgánu spatřuje. V případě tohoto žalobního bodu však žalobce žádnou konkrétní argumentaci neuvedl. Obecné hodnocení, v němž žalobce namátkově poukáže na body odůvodnění rozhodnutí žalovaného, o nichž má za to, že bagatelizují jeho námitky uplatněné v řízení o rozkladu, nelze posoudit jako řádný žalobní bod. Soud proto konstatuje, že žalobní bod byl nedostatečně formulován, protože se jím nemohl věcně zabývat.

Soud neshledal napadené rozhodnutí ani nepřezkoumatelným. Takovým je toliko rozhodnutí, z něhož není vůbec patrné, proč nebo jak správní orgán rozhodl. Těmito vadami žalobou napadené rozhodnutí netrpí. Žalovaný se dle názoru soudu dostatečně objasnil, jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí.

Z důvodů shora rozvedených dospěl soud k závěru, že žádná z žalobních námitek není důvodná s výjimkou namítaného vadného právního posouzení vztahu článku 8 a článku 4 nařízení CITES. V uvedeném případě však nemělo zjištěné pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu